

"Zo makkelijk geef ik mijn kind niet op"

Johanna Laurent

4/03/14 - 09u52

© thinkstock.

Jouw kind. Op de verkeerde plaats, op een verkeerd moment. Een coma en amper hoop op beterschap. Elektrische hersenstimulatie biedt mogelijk een oplossing. "Ze zeiden dat we het beter opgaven, maar ik blijf zoeken. Ik wil alles proberen."

'Comapatiënten ontwaken kortstondig door elektrische hersenstimulatie.' Een opmerkelijke kop gisteren in deze krant. Voor wie het gemist heeft: aan de Luikse universiteit is coma-expert Steven Laureys erin geslaagd om mensen die al lange tijd comateus zijn, weer wakker te maken. Weliswaar voor enkele uurtjes, maar toch voldoende om een hogere vorm van bewustzijn op te tekenen.

Zo konden patiënten die op niets meer reageerden plots korte vragen beantwoorden of een koffiekop naar de mond brengen. Het is een experiment dat hoop geeft voor de toekomst. Dankzij deze methode zou preciezer vastgesteld kunnen worden hoeveel kans op herstel iemand heeft.

Last of zegen?

Of dergelijk onderzoek een last of een zegen is, valt nog af te wachten. Ethici zijn alvast sceptisch. Zo zou het niet meteen duidelijk zijn in welke mate patiënten beseffen wat er gebeurt. Wie echter wel graag aan zo'n experiment zou meedoen, zijn mensen zoals Hasan Kuzugudenler. Zijn zoon Harun ligt intussen al bijna drie jaar in coma. "Ik zou alles geven voor een professor die een oplossing voor mijn zoon heeft. Ik wil niet bij de pakken blijven zitten. Ik zou het mezelf nooit vergeven als ik één optie niet geprobeerd zou hebben."

Ik zou het mezelf nooit vergeven als ik één optie niet geprobeerd zou hebben.

Hasan Kuzugudenler

14 juli 2011. De fatale dag waarop de 20-jarige Harun werd aangereden. Een tegenligger vergat hem voorrang te geven. De klap was immens. Na drie jaar is de wonde nog niet geheeld. De verzekering blijft de zaak rekken, terwijl Harun maar mondjesmaat herstelt.

"Na het ongeval is hij meteen aan een machine gekoppeld", vertelt vader Hasan. "Je trekt er beter de stekker uit", zeiden de dokters. Hij reageerde dan ook op niets of niemand meer. Dat was geen gemakkelijke periode. "Hij lijdt zo, meneer", bleven ze volhouden. "Je laat hem beter gaan." Mijn kind werd gebruikt om mij te overtuigen, maar ik hield voet bij stuk. Ik geef mijn kind niet op. Als je tijd gekomen is, dan ga je. Maar de stekker eruit trekken? Nee, dat nooit."

Tijdens de voorbije drie jaar kwam er stilaan beterschap. Niet veel, maar toch. "Intussen reageert mijn zoon als ik praat", zegt Hasan. "En ook bij de logopedist zien we reactie. Niet alle dagen, maar toch. Hij kan nu ook zijn ogen openen. Dat was vroeger niet het geval. Niemand zegt dat het ooit weer 100 procent goed zal komen, maar als we in aanmerking zouden komen voor zo'n experiment, dan doen we het."

"Mensen begrijpen dat niet altijd. Maar ik ben wel degene die het als vader meemaakt. Beeld je in: dokters zeggen tegen jou dat je kanker hebt. Ze kunnen niets meer doen. Tot er één iemand is die zegt: in Duitsland hebben ze een therapie ontwikkeld die zou kunnen werken. Dan probeer je dat toch? Je doet het gewoon. Ik wil niet thuis zitten en denken: wat als ik het wel geprobeerd had? Zou het dan geholpen hebben? Nee, ik zal blijven zoeken."

Hoofdstuk afgesloten

Willy Thoelen begrijpt de stellingname van Hasan. Als voorzitter van de Coma Vereniging Limburg vzw heeft hij de voorbije jaren al heel wat gelijkaardige verhalen gehoord en gezien. Hij weet wat het is. Ooit stond hij namelijk zelf waar Hasan nu staat.

Thoelen: "Mijn zoon Christophe is op weg van school aangereden. Hij was zestien. In het ziekenhuis zeiden ze dat hij in een vegetatieve coma zat. Hij zou er niet meer uitkomen. Ik heb hen op mijn knieën gesmeekt om hem niet op te geven. Ik ben naar Frankrijk en Groot-Brittannië gereden, op zoek naar instellingen die hem zouden kunnen helpen. We hebben alles geprobeerd. Dat is zwaar. Mensen zeiden dat we het moesten leren aanvaarden. Maar wij moeten helemaal niets. Het enige wat wij moeten, is ermee leren leven."

Hoewel Thoelen tot het uiterste is gegaan voor zijn zoon, is hij minder positief over experimenten zoals die van Laureys. "Telkens opnieuw geeft het de mensen hoop, het idee dat er een oplossing is. Je speelt met menselijke gevoelens. Ik wil het niet meer. Al zo vaak heb ik resultaten van nieuwe onderzoeken gehoord. Altijd opnieuw is er hoop, gevolgd door teleurstelling. Natuurlijk zijn er veel mensen die erop ingaan. Ik neem het hen niet kwalijk. Maar zelf is dat hoofdstuk afgesloten. Wat komt, dat komt. Dag per dag."
De Persgroep Digital. Alle rechten voorbehouden.